

ήνα όρμονικό σύγκλισμα, τι μπορεί να μάς φανερώσῃ. Ας τὸ περιμένουμε.

Οι περισσότεροι ποὺ άναφεραίς τώρα στὸ ἀνάγνωσμά μου συνεργάστηκαν καὶ συνεργάζονται στὸ «Νουμᾶ». Στὸ «Νουμᾶ» συνεργάστηκε καὶ διοικητής ποὺ τὴς Μάρκος Αὐγέρης ποὺ οἱ στίχοι του, περισσότερο ἔκεινοι ποὺ δημοσίεψε στὸ μικρὸ περιοδικὸ «Ηγήσω» καὶ τὸ δράμα του «Μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους» ποὺ παραστάθηκε ἀπ' τὴ «Νέα Σκηνὴ» τὸν κάνουν ποιητὴ ἐνὸς εἰδούς μπαλάντας καινούργιες μαρφῆς καὶ μιᾶς ψυχολογίας κάποιων αἰσθημάτων τῶν πιὸ λεπτῶν καὶ ἀπόκρυφων ποὺ ξεφέγουν καὶ τῆς πιὸ γυμνοσμένης δραστῆς καὶ διοικήσανται κανεῖς τὴ μουσικὴ κάποιων βουλιαγμένων σημάντρων. Ο κ. Πορφυρογέννητος μὲ τὸ τελευταῖο του βιβλίον ποὺ τὴν «Παραλλαγὴν» δείχνεται ν' ἀκολουθῇ τὴν παράδοσην τοῦ σολωματοῦ στίχου, πλησιάζοντας ποὺ τὸ Γρυπάρη. Μόνο ποὺ ἡ ποίησή του θ' ἀνάπνεε περισσότερο κατὰ τὴν γνώμην μας, διὸ εἰχει λιγότερο μυστικισμό—ἐπιδρασην βαθιὰ βυζαντινού καὶ Μαλαρμέ. Στὸ «Νουμᾶ» ἐδημοσίεψε καὶ δ. κ. Παπαντωνίου ὄλιγην του ἀπ' τὴν λυρικὴ ἔργασία. Γιὰ τὸν κ. Παπαντωνίου ίδιαιτερα θὰ ἐπρεπε νὰ μιλήσουμε γιατὶ τὸν παρινούμε γιὰ μιὰ δύναμην ὅχι μόνο στὸν κύκλο τῆς Τέχνης ἀλλὰ καὶ τῆς Ζωῆς, μὰ ποὺ χωρὸς στήμερα; Ο κ. Παπαντωνίου καὶ μὲ τὰ λίγα καὶ διαλεγτὰ ποιήματά του καὶ διηγήματά του ποὺ δημοσίεψε στὰ «Ιλαναθήναια» καὶ ἀλλοῦ δείχνει ἔνα ἀπὸ τὰ θερμότερα καὶ ζηλευτότερα ταλέντα, ἀκόμα καὶ τὸ δημοσιογραφικό του ἔργο, ίδιως τὰ χρονογράφηματά του ποὺ στέλνει τελευταῖα ἀπὸ τὸ Παρίσιο, στὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός» δὲν ξεφέγουν κανεῖς τὴν προσοχὴν καὶ δὲν περνοῦν χωρὶς νὰ ξεχύσουν μιὰν ἐπίδραση γερὴ στὸν κόσμο τὸ φιλολογικὸ καὶ τῆς Ζωῆς.

Τοποχεθήκαμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν κ. Σπέντιο Πασαγιάννη. Τὸ μεγαλύτερο ἔργο του σὲ πεζὸ ρωμαϊκή στὸ «Νουμᾶ». Κνένας ὡς τὰ σήμερα, ἀπ' τοὺς κρίτικοὺς τῆς νεοφανηρωτικῆς πολιτικῆς, δὲν εἶδα νὰ προσέξῃ καὶ νὰ χαράξῃ διὸ λόγια γιὰ τὸ λατρευτὸ ἀπὸ ἔργο ποὺ δὲν είταν τῆς τύχης του ἀλλοῦ νὰ ἀκοδημᾷ θὰ προξενοῦτε γεγονός. Τόση είναι ἡ φρικιαστὴ ὄμορφιά ποὺ ἀσθράζει μέσα ἀπὸ τὰ διηγήματα αὐτὰ ποὺ συγκεντρώνουν κάθε στοιχεῖο δύναμην καὶ πλαστικῆς καὶ ξεφέγουν ἀπὸ τὰ ἀλαττώματα διὰ τῶν παλαιοτέρων. Ο καθένας καταλαβαίνει, πῶς δυστυχῶ; ἐδῶ οὖτε κριτικὴ ψιλο-

νοντάς τους τὸ χέρι, μὲ τὴν ἐπίδια πῶς ἵσως ἔρθη μέρα καὶ νοιώσουνε κατὰ ποιὸ ἰδανικὸ πρέπει νὰ πηγαίνῃ ἡ ἑθνικὴ μας λατρεία, ἀπὸ ποὺ πρέπει νὰ τραβήσουμε νερὸ καὶ νὰ ποτιζόμαστε, ἀπὸ ποὺ νὰ μαζεύσουμε τάκταργκοτο ὄλιγό ποὺ θὰ στήσῃ καὶ θὰ στεριώσῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς νέας Ζωῆς μας.

§ 17

Τὰ ιστορικά τους.

Οσο γνωρίζουμε, δὲν μπορεῖ νὰ σημειωθῇ σωστὰ ἡ χρονολογία τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν Ἀρματωλῶν καὶ τῶν Κλέφτηδων. Δὲν πιστεύεμουμε δύμως διὰ ποὺ μὲ τὸν πρῶτον ἀρματωλὸν συστηθῆκαν περίπου τὸ δέκατο ἔχτο αἰώνα, καὶ εἰς πρῶτον Κλέφτες βγήκανε μὲ τὴν Κατάχτητη. Εἴδαμε ἀλλοῦ πῶς ἔντεπτὸ τὰ καλά, ἵσως τὸ μόνο καλὸ πούφερε ἡ Βενετοκρατία σὲ Μωράκτες καὶ σὲ Ρουμελιώτες εἴτανε ποὺ τοὺς γύμνασε στὸ ἄρματα. Αὐτὸ τὸ γύμνασμα, δὲν εἴτανε ἡ ἀρχικὴ αἰτία (τὴν ἀρχικὴν αἰτία τὴν γυρεύουμε καὶ τὴ βρίσκουμε στὴ φυλή), εἴτανε δύμως ἡ κυριώτερη ἀπὸ τὶς δευτερεύουσες αἰτίες ποὺ μάζεψεραν τὴν δοξασμένη χορεία ποὺ στοὺς ταπεινούς

δουλιά, οὔτε ἀνάλυση καμμιὰ μπορῶ νὰ δώσω γιὰ κανενὸς τὸ ἔργο. Μίλω δὲν θωδιόλου χρονογραφικὰ καὶ τὸ ἀνάγνωσμά μου αὐτὸ ἔγινε βιαστικὸ σὲ μιὰ μέρα. Θέλω μονάχα νὰ σᾶς σφυρίξω μερικὰ ὀνόματα καὶ τίποτε περισσότερο. Καὶ μιλῶντας γιὰ τὸν κ. Πασαγιάννη δὲν μπορῶ νὰ κρύψω τὴν ἀτομικὴ μου πεποίθηση πῶς στὸ πρόσωπό του θωρῶ ἐκεῖνον ποὺ θὰ πλέξῃ τὸ ἀλληλικό διήγημα μὲ τὴν τεχνίτρα δύναμην ἐνὸς Δοστογιέρσκη ἢ ἐνὸς Χάμπουν, ἢ καλή τερα ἀκόμα ἐνὸς Πασαγιάννη!

Προτού κλείσω τὸ ἀνάγνωσμά μου, θέλω ν' ἀναφέρω διὸ λόγια γιὰ κάποια νέα ζωὴ ποὺ ξεχύθηκε καὶ αὐτὴ στὸ «Νουμᾶ», ἵξε φορμῆς ἐνὸς μικροῦ βιβλίου τοῦ κ. Σκληροῦ, τοῦ ὄποιου δυστυχῶς δὲ διάβασα παρὰ ἔνα μέρος ξαναδημοσιεύμενο στὴν ίδια ἐφημερίδα καθὼς καὶ ἐνὸς ξερθροῦ τοῦ ίδιου. Ο κ. Σκληρός μὲ φιλοσοφικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ βάση προσπάθησε ν' ἀποδεῖξῃ τὰ αἴτια τοῦ ξεπειροῦ μας ὡς ἔθνος, ὡς κράτος, ὡς ζωῆς καὶ κοινωνίας καὶ ὀμολόγησε καθεαρά καὶ ξάστερα πῶς ἔξω ἀπὸ κάποια ζωὴ φιλολογικὴ μας καὶ αὐτὸ μὲ τὴν ἐπιφύλαξη ἐνὸς σκεπτικιστή, τίποτε ἀλλοῦ δὲ βλέπει ρόδινο στὸν τόπο μας καὶ χτυπῶντας τὸ πολιτικὸ σύστημά μας ποὺ δείχτηκε ἀνεπαρκέστατο ὡς τὰ σήμερα στὸ φνέρωμα μιᾶς μερίδας ἀνθρώπων ποὺ θὰ κυβερνήσουν τὸν τόπο λιγότερο ἀγυρτικά καὶ περισσότερο ἀπότελεσματικά, χραχτηρίζοντας ὡς ἀτιμαζούντα τὸν φευτοκλασσικισμὸ ποὺ σταματά κάθε ἑθνικὴ πρόσδοση καὶ ἔξιλιξη καὶ δικαζούντας τὸν φευτοπατριωτισμὸ τῆς ρουτίνας καὶ τῆς ψυχωσης ποὺ καταντήστη σὲ μερικοὺς ὑστερικής καὶ κολλητικής ἀρρώστιας, ταξιδεῖται στὴν ίδια ἐνὸς ξυπνήματος τῶν ἀργατικῶν τάξεων σὲ τὸν Επανάστασην ἀναντίον ἐκείνων ποὺ τοὺς στερεῖ καὶ καταπατά τὸ πᾶν καὶ μέσα σὲ τόσα ξκαρπα χρόνια τώρα τοὺς κρατεῖ σ' ἔνα σκοτεινὸν προμελετῶντας τὴν ἀκμετάλεφή του. Ο κ. Βασιλεικός, κριτικὸς μὲ μιὰ καινούργια ζωὴ καὶ ίδιανικῶν ὑγείας ποὺ θάθελε νὰ μεταφυτεύσῃ στὴν πατρίδα του, ταχτήσει δὲ πιὸ σπουδαῖος σύμμαχος τῶν ίδεων τοῦ κ. Σκληροῦ. Άλλοι, δ. κ. Ραμάς, δ. κ. Ιδίας παρεξηγῶντας τὴν ἀληθινὴ πρόθεση τοῦ βιβλίου καὶ τὸν οὐσιαστικό του σκοπὸ κατηγόροσαν τὶς ίδεες αὐτές ὡς κοσμοπολιτικές, ξενομαντεῖς (sic) παράκαιρες καὶ ἐπικέντυνες γιὰ τὸν τό πο μας. Ο κ. Ραμάς μάλιστα πρόστεσε πῶς δὲ ἐργάτης ἀκόμα δὲν πρέπει νὰ ξυπνήσῃ στὸν τόπο μας, δὲ θυμάσιας ἀπὸ τὶ εἶδους στενὴ ἀντίληψη δρυμηίνος, μὲ μὲντον καὶ μόνο μπορεῖ νὰ χρεωκοπήσῃ στὴν

συνείδησή μας, διὰ δείχνεται τόσο σουλτανικά. Ο κ. Ιδίας μιλάει μὲ κάποια ψύχωση αὐτὴ τὴ φορά, γιατὶ τὸν κ. Ιδία έχουμε ἄλλους λόγους νὰ τὸν διχτυώσουμε.

Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε σὲ τί μπορεῖ νὰ βλάψῃ ἔνα ξύπνημα ἐργατικό. Αν δ. κ. Ιδίας περιμένει τὸ σωτῆρα τοῦ «Εθνους σ'» ἔνα μεγάλο πολιτικὸ ποὺ θὰ ἔρθῃ, ίσως διλούς μας νὰ τὸ πιστεύουμε. Μὰ ἔνα μονάχα δὲ θὰ πιστέψουμε ποτὲ μας πῶς θ' ἀφήσῃ ἔνα τέτοιο χρεωκοπημένο ἐντελῶς πολιτικὸ σύστημα καὶ ἔνα καθεστώς διεσπειρό καὶ ἀξιοδάκρυτο, νὰ ξεμυτίσῃ αὐτὸς δὲ βλογυμένος σωτῆρας. Τὸ σύστημα, τὸ καθεστώς καὶ τὴν ἀμέριμνη νοικοκυρωσύνη πολεμάει, νομίζουμε, δ. κ. Σκληρός. Κι αὐτὸ μόνο μιὰ ἀργατική, ἀκόλουθημένη ἀπὸ μιὰ λαϊκὴ ἴξεγερση μπορεῖ νὰ κάνῃ ν' ἀνάποδογυριστοῦ στὴ στιγμή, γιὰ ν' ἀλλάξῃ καὶ τὸ περιβάλλον καὶ νὰ φυσήῃ μιὰν ἄλλη αὔρα ποὺ θὰ φέρῃ καὶ τὸ μεγάλο «Ατομό». Καὶ τότε μόνο οἱ μεγάλες ίδεες καὶ τὰ μεγάλα δινειρά δὲ θὰ μείνουν κούφια καὶ ἔγονα δημοσία. Τώρα, ἀλλὰ θὰ γίνουν μεγάλα ἔργα καὶ μεγάλες πράξεις.

Παρίσι, 8 τοῦ Θεριστῆ 1908.

Σ. ΣΚΙΓΗΣ

ΔΙΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ

'Απ' τὴν μονία μου διάβησε σὲ φωτερό διστάρι, καὶ διστραμές φῶς στὴ σκοτεινὰ τῆς ζήσης μου, δ. Καλή, ἀνθία οἱ τοῖχοι γρίμασαν, εὐδόδιας τὸ ἀγέρι. καὶ πὲ δία κατί τηφίσει.

'Ολόγυρά μου τάψυχα δράπεις κελαδούνει καὶ στὸ δικεφάλο μου τάπλερα δίνουν ἀπειδούς φτερά, δοὰς ή ματιά σου χάδεψε πήγαν ζωὴ καὶ ζούει καὶ στὴν ψυχή μου τραγουδοῦν μ' ἀτέλιωτη χαρά.

ΔΕΙΚΝΥΑ

ΑΔΑΙΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Στήνη πρώτη τῆς «Τζοκόντας» θυμιήθηκα τὰ χερούλια τοῦ Δασκάλου μας, διτ. ν ἀπὸ τοῦτες τὶς στήλες, δῶ καὶ τρία χρόματα καὶ ἀγέρας στὸ «Ἐρωση θὰ πεῖ Αντραμῆ», συβυνδεινάτας μας ημέραστε ἐνωμένος γιὰ νᾶμαστε δυνατοῖς.

Κίνη τη βραδιά στὸ «Θέατρο τῆς Κυβέλης» ελ-

κένους χρόνους δὲν προσκυνήσανε Τούρκο.

"Άλλοι λοιπὸ μνήσκανε παντοτεινὰ στὸ Βενετικὸ στρατό, ἄλλοι στρατολογόντανε δῆμος ἡ Βενετικὴ τοὺς προσκαλοῦσε στὸ ξρκατά. Σὲν εἰρήνευε πάλε τὴ Βενετική, ἄλλοι καταστάζανε τὴ Βενετικής χῶρες πρὸ σμένοντας νὰ ξαναρχίσῃ τούρκει, εἰς περσότεροι δύμως ἀνεβάζανε στὰ βουνά καὶ ξακολουθούσκανε εἰδος δὲ κούς τους ἀγώνες. "Ας σκούσουμε τὶ λέει τὸ τραγούδι τοὺς ἵσως ἀνεξάρτητους ἐκείνους ἡγῶνες, τοὺς κομματιαστοὺς καὶ τοὺς ἀστεράτους, πολύτιμους δύμως, ἐπειδὴ τοιμάζανε τὸ δράμα γιὰ μεγαλήτερης.

"Μάννα σοῦ λέω δὲν μπορῶ τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύων, δὲν δύμως, δὲν μάλιστα μόλλιστας ἡ Βενετοκρατία, δὲν πάρω τὸ ντουφέκιο μου νὰ πάω νὰ γίνων Κλέφτης, Νάχω τοὺς λόγγους συντροφιά, μὲ τὰ θεριά πουβέντα τοῦ Νάχω τὰ χόνια γιὰ σκεπτή, τοὺς βράχους γιὰ κρεββάτι, Νάχω μὲ τὰ Κλεφτόπουλα καθεμερινὸ λημέρ

μαστε δρομειούσιας. "Οτα στὰ μισά τῆς προφῆτης πρόδης κάποιος Μιστριώπληχτος γενίσκος ἀπὸ τὰ τελευταῖα καθίσματα διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν ὀριστονοργηματικὴν μετάφραση τοῦ Ποριώτη καὶ φάναξ :

— Μᾶ δὲν εἶναι γλώσσα αὐτῆ !

μιὰ βαριὰ φωνή, ξεπήδησε μέσα ἀπὸ τὰ στήθια μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, «Σκασμός !» καὶ δὲ γενίσκος δραγμάστηκε νὰ σκάψει καὶ τὰ πορακολονθήσει μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν ὅτι τὴν πρώτη πρόδη.

Στὸ πρῶτο διάλειμα ἄνοιξε ἡ συζήτηση γιὰ τὴν γλώσσα τῆς μετάφρασης καὶ μαζὶ μὲ τὴν συζήτηση ψυθυρίστηκε καὶ πῶς μερικοὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μαξιλαρόσουν τὸ ἔργο στὴ δεύτερη πρόδη. Τότε δὲ Βλαζογιάννης, δὲ Μελᾶς καὶ μερικοὶ ἄλλοι πάσαμε τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα, δηλ. σταθήκαμε σιμὰ σὲ μερικοὺς κυρίους ποὺ φαινότουντο πιὸ πτωχοῖς, ἔτοιμοι νάπαντήσουμε μὲ τὶς μαγνούρες μας στὸ πρῶτο πέταμα μαξιλαριοῦ. Φροντίσαμε μάλιστα τὴν ἀπόφαση μας νὰ τὴν κάνουμε κάπως γνωστή, σιγολέγοντάς την καὶ σιωπώντας τὶς μαγνούρες μας. Καὶ ἡ δεύτερη πρόδη πέρασε μιὰ λαρά.

Στὸ μισά τῆς Τούτης γνοῦσε καὶ λέει κάποιος τοῦ Μήρουν Αὐγέρο :

— Δὲ μοῦ ἀρέσει καὶ θὰν τὸ μαξιλαρώσω...

— Εμένα μοῦ ἀρέσει καὶ δὲ θὰν τὸ μαξιλαρώσαις... τὸν ἀπαρτάει δὲ Αὐγέρος.

— Μᾶ ἀφοῦ δὲ μοῦ ἀρέσει ;...

— Πρέπει νὰ σοῦ ἀρέσει γιατὶ ἀλλωτικαὶ θὰ μὲ φέρεις σὲ δύσκολη θέση....

Κι δὲ φίλος σύχασε. Καὶ ἡ παράσταση ἐκλεισε μὲ χερομορτήματα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ διαρέθηκε πῶς θάχαμε βροχὴ ἀπὸ μαξιλάρια. Φογταστεῖτε, τόσο ήσυχα πέρασε ἡ βραδιά, ὥστε δὲ μαξιλαρώθηκε οὐτε κάποιος σοβαρότατος κύριος ποὺ εἴπε τὸ ξωφρεῖκα τοῦτα λόγια :

— Αὗτοὶ οἱ μαλλιαροὶ κατατήσανε ἀνυπόφοροι πιά, ἀφοῦ ἔστρανε νὰ κατεβάσουν τὴν Τέχνη στὴ γλώσσα ποὺ μιλάμε !!!...

"Η Ἄτοκότα" στάθηκε, γιατὶ τὸ Θελήσαμε μεῖς νὰ σταθεῖ. Νά, λοιπὸν ποὺ γίνεται δὲ τι θελήσουμε. Καὶ θὰ γίνεται πάντα, δτα μιώσουμε τὴν μεγάλη δύναμη ποὺ θὰ μᾶς φέρει ἡ ἔνωση καὶ ἀφίσουμε καταρέδος τὰ προσωπικά καὶ τὶς φωμαίκες μικροφιλοπτίμες. "Οτα μᾶς βλέπει δὲ κόσμος ἔτωμένους θὰ μᾶς λογαρίάσει καὶ διανοὶ οἱ μαγνούρες μας γλυκαντάνουντο στὸ θέατρο δὲ θὰ κουκούνηται ἀπὸ τὴ θέση τους τὰ μαξιλάρια.

ΑΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

φανε μὲ τὴν Τσουρκιά, καὶ δὲ Κορκόδειλος Κλαδᾶς ξακολούθησε τὸν πόλεμο γιὰ λογαριασμὸς του, Κλέφτες εἶτανε οἱ διπλαῖς του. "Οξω ἀπὸ τὴν δρεινὴ δμῶς τὴ Μάνη, εἰ Μοράτες δὲν εἶχανε πολλὰ φυσικὰ καταφύγια. Τὶς περσότερες φορὲς καταφύγιανε στὶς Βενετικὲς Ἐπαρχίες· ἐνῶ οἱ Στρεολλαδίτες εἶχανε τὸν "Ολυμπο, ἐπειτα "Αγραρχ, Ζαγορά, Μετσοβό καὶ ἄλλα ὀρεινὰ μέρη. "Εκεῖ ἔστηναν τὰ λημέρια τους, ἀπ' ἔκει ρεβολούσανε σὲ χωρὶς καὶ σὲ χῶρες καὶ λήστεναν δχι μονάχα ἀλλοθρησκούς, μᾶς καὶ Χριστιανούς κάποτες. Χριστιανούς δύνας ποῦ τους ἔξιζε καὶ χειρότερη τιμωρία, καθὼς θὰ δοῦμε.

Βάσταξε αὐτὴν κατάστασην περίπου ὅγδοντα χρόνια. Ἀναγκάστηκε ἡ Πόρτα νὰ συμηκαλογήσῃ μὲ πολλοὺς τους, μᾶς τὸ κακὸ δὲ λιγόστευε. Κ' ἐπειδὴ ἔζην ἀπὸ τὴ ληστεία συνηθῆκαν οἱ Κλέφτες καὶ νὰ πολεμοῦντε ἀπὸ τὸ μέρος καθεὶτε στρατοῦ ποὺ χτυποῦσε Τούρκους, ἀποφέσισε τέλος ἡ Πόρτα νὰ μιμηθῇ τὸ Βενετικό τὸ σύστημα καὶ νὰ τοὺς διορθῷται. "Αρματωλούς, — εἶδος χωροφυλακή. Μισαστή κανε σὲ σώματα καὶ φροντίζανε τὴν κοινὴ τάξη ἀπὸ Μακεδονία ως Κόρθο.

Στὴν Πελοπόννησο ως τόσο τέτοια Τσουρκοργανισμένα ἀρματωλίκια δὲ βλέπουμε. "Εκεῖ ἔχουμε Βε-

"Ο ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. 7
Γιὰ τὸ Εξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμήνια) συντροφικές.

Κανένας δὲ γράφεται συντροφικής δὲ σπείλαι μπροστά τὴ συντροφή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιβώτια (Σύνταγμα, "Ουδόνια, Εθν. Τράπεζα" Υπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδούσου ("Ακαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου ("Ουδόνια), στὰ βιβλιοπωλεῖα "Εστίας" Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῆ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οι ρουκέτες τοῦ κ. Στάη — Ηληκιαράδες καὶ δχι ωγεικέλενθοι — Ρωμίδης καὶ νὰ μῆρ εἶναι ἀξιος γιὰ στρατηγός ! — Οι ἐσωτερικὲς κολῶνες τοῦ Αρσάκειου — «Διὰ τὸν Ελληνικὸν λαύν».

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ τῆς ρευμάτων δ. κ. Στάπης δηλ., μόλις καλοπάθισε στὴν "Υπουργικὴ πολτόργα" καὶ ἀμέσως ἀρχίνησε νὰ οήγηται τὶς συντροφικές ρουκέτες του. Καὶ πρώτη ρουκέτα του, ποὺ καταβάλλεται δὲ μὲ δαῦτης τὶς φημισθῆταις, είτε τὸ ἐγγαφοῦ ποντοτύπειος στὶς δάφνοφρες ἐπιτροπῆς γιὰ τὰ διδαχτικὰ βιβλία, δειχνούσταις μὲ τρόπο σ' αὐτὲς πῶς πρέπει νὰ διορθώσουν τὴν ἀπόφαση τους καὶ νὰ διαλέξουν ἵνα βιβλίο, τὸ καλύτερο, καὶ δχι νὰ τάπορθησουν διλα, καθὼς κάμαντα. Καὶ οἱ ἐπιφορὲς τὰ πάντησαν, τὸ «Δὲν μποροῦμε» καὶ δ. κ. Στάης κάθισε στ' αὐτὴν. "Εμεινε δρμας γιὰ τὶς φημισθῆταις ωγεικέλενθοις καὶ μεταρρυθμιστής" Υπουργός. Αὐτὸς ποὺ ζητοῦσα.

ΕΝΑΣ "Υπουργός, ἀληθινὰ μεταρρυθμιστής, θὰ φενότουνα ἵτοι : Θύγαρε στὶς ἐπιτροπές" «Η διαλέγεται ἓνα βιβλίο ἡ σὲ πώλη καὶ διορίζω κανονίσεις ἐπιτροπῆς καὶ τὸ διελέγουν». Καὶ θὰν τὶς διόριζε. Καὶ θὰ παρουσιαζότανε μεθαύριο, στὴ Βουλῆ καὶ θάλεγε : «Τὸ καὶ τὸ ἀναγκάστηκα νὰ κάνω γιατὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ πείστηκα πῶς οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲ δουλέψανε μὲ συνειδήση, μὲ σφέσι, καὶ ἀπορίψανε διλα τὰ βιβλία γιὰ νὰ ματαίωσουν τὸ νόμο ποὺ φύρισε ἡ Βουλῆ καὶ νὰ διαφεύγουν τὰ μικροσυφέροντά τους, τὰ μπακίλικα. "Α φέρηκα ἀπτημα, καταδικάστε με. Πάρτε με ἀπὸ Υπουργό, κεφαλίστε με, δ.πι διέχολος κάντε με».

Καθὼς ἀρματωλίκια εἶχε, καθὼς γνωρίζουμε, καὶ τὸν Καπετάνιο του, καὶ δὲ Καπετάνιος τὸ Πρωτοπαλῆμαρό του. "Ολις οἱ ἄλλοι διομαζόντανε Παληκάρια. Εἶτανε δύσκολα τοῦ Καπετάνιου τὰ χρέον. "Επρεπε νὰ τὴν καλέσει καὶ μὲ Τούρκους καὶ μὲ Χριστιανούς. "Ενα εἶδος διπλωματική λοιπόν εἶτανε ἀναπόφευγη τότες, καὶ παράδειγμα τὸ καλόσουθο Τροχούδη (1710).

Βουνά μου ἀπ' τ' "Ασπροπόταμο, μὲ τὰ πολλὰ

Τὰ χιόνια μῆρ τὰ λυώσετε ώσποῦ γάρδονται καὶ τάλλα, Τίγραι δ. Στοντράρχης ἀρρωστος βαριὰ γιὰ νὰ πεδάγη, Κοι τοὺς γιατροὺς ἐνάλεσε νὰ τὸν ἀποφασίσουν, Κι ἀπὸ τὰ παληκάρια του ἐνάλεσε τὸν πρώτο.

«Ἐλα, Φοντίλη, ἀιωρφέ, καὶ πρωτοπαληκάρι,

«Ἐλα κάθον στὰ γόνατα, Ελα κάθον σιμά μουν.

Σ' ἀφίνω διάρτα τὸ παιδί, τὸ μικροχαδμένο,

Κι ἀν τὴ Βουλῆ τὸν καταδίκαζε, θὰ σηκωνότανε ἀλάχαιρο τὸ "Εθνος" καὶ θὰ γχρέμιζε μὲ τὴ τέτης ἀτιμη καὶ ἀντιπατρικὴ Βουλῆ.

Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ωγεικέλενθος καὶ ἀπὸ ρεκλαματζῆδες "Υπουργούς. Μᾶς χρειάζουνται ίσοις καὶ παληκάριδες. Κι δ. κ. Στάης δὲ φαίνεται νάναι τέτιος.

*

ΣΤΟΥΣ «Καιρούς» τῆς Τετράδης (σελ. 4, στήλη 2) διαβάσαμε τὴν ἀκόλουθη εἰδηση καὶ πρίσουμε ἀκόμα τὴ μάτια μας :

«Εἰς τὸν στρατιωτικὸν κύκλον τοῦ Αρχηγούς, διηγέρεται ἀνερόη εἰς τὸν ζήτημα τῆς προσαγωγῆς τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ καθ' ὃντας διὰ τὸν συνταγματάρχης καὶ Λυμπρίτης ἐδήλωσεν διὰ τὸν δέχεται νὰ προσαρθῇ θεωρῶντας ὅτι δὲν εἶναι ίκανος διὰ τὸν βαθμὸν τοῦτον».

Ρωμίδης καὶ νὰ μὴ δέχεται νὰ γίνει στρατηγός γιατί, λέει, δὲν εἶναι ίκανός ; Μὴ χερότερη ; Πάσι, ζυγώνει πιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου !

*

ΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ διορθώνεται ἀπ' ζέω, ἀθρωπίζεται, διορφαλνεται, καὶ τὸ στουδεύοντες πέρτουν, κείνες εἰς φοβερὲς κολῶνες του ποὺ προπιζαντε τὴν "Αρχηγετονική".

Απὸ μέσα δημος τὸ Αρτάκειο μένει τὸ ίδιο. "Ο κ. Μιστριώπης στὴ θέση του" καὶ δ. κ. Χατζηδάκης, καὶ δ. κ. Γαρδίκας καὶ τόσοις ἄλλοι κύριοι, κολῶνες δηλ. καὶ αὐτοὶ ἀστερικὲς ποὺ κάθουνται στὴν ψυχὴ τῶν κοριτσιώντων καὶ τὴ βραχίγνωσην.

Καὶ δὲ βιβλεύεται ἵνα "Υπουργός" νὰ δέχεται στρατηγός τοῦ προπιζαντε τὸν Αρσάκειο !

*

ΚΑΛΑ καὶ ἄγια δσα γρά